

ΚΑΘΑΡΤΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΔΗΜΗΝΙΑΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΚΑΛΑΡΡΥΤΩΝ «Η ΠΙΝΔΟΣ» ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1998 • ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 74 • ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1985 Δ/ΝΣΗ: ΔΩΔΩΝΗΣ 7 Τ.Κ. 45221 ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Μεγέθη του Πνεύματος

ΚΟΝΤΑ ΣΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΕΣ

Η συνάντηση, η προσέγγιση, το πλησίασμα πνευματικών μεγεθών, όπως οι ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΕΣ, προϋποθέτει διπλή όραση: γνωστική για τον κόσμο των φαινομένων και ψυχική για την εσωτερική διάσταση.

Στον καιρό μας πνέει αντιπαραδοσιακός λίβας με ξενόφερτες συμπεριφορές, σκόπιμες ή αδιάφορες. Οι εσφαλμένες νοοτροπίες διαβρώνουν και καταστρέφουν θεσμούς διαχρονικούς. Τα καθημερινά δρώμενα με ανατριχιαστική ενέργεια βοούν: Κάθε χρόνο τις 30 Ιανουαρίου το Έθνος των Ελλήνων γιορτάζει, πανηγυρίζει και τιμά τους Τρεις Μέγιστους Πατέρες και Οικουμενικούς διδασκάλους: Βασίλειον τον Μέγαν, Γρηγόριον τον Θεολόγον και Ιωάννην τον Χρυσόστομον. τους τρεις Ιεράρχες.

Οι λέξεις τρεις Ιεράρχες, δεν είναι απλώς λέξεις, αλλά κραδασμοί, είναι το φως της αγιότητας, η αντανάκλαση της ουσίας επάνω στις λέξεις.

Η εορτή των Τριών Ιεραρχών είναι εορτή της Ελληνικής Παιδείας, των Ελληνικών Γραμμάτων. Καθιερώθηκε επισήμως ως εορτή των Ελληνικών Γραμμάτων από τη Σύγκλητο του Πανεπιστημίου Αθηνών λίγα χρόνια μετά την απελευθέρωση της Ελλάδος από την τουρκική βαρβαρότητα. Η Σύγκλητος ακολούθησε έναν εθιμικό νόμο που δικαιολογημένα ήθελε τους τρεις Ιεράρχες φάρους και προστάτες των Γραμμάτων μας.

Στις ημέρες μας με ομιλίες και αργίες προσεγγίζουμε κάπως το “φαίνεσθαι” και το “είναι” παραμένει ζητούμενο. Η εσωτερική διάρθρωση του έργου των Τριών Ιεραρχών με τις απεριόριστες διαστάσεις ανοίγει τις πύλες της σε χορτάτους από Γράμματα και γνήσιους μαχητές της ζωής.

Ο ποιοτικός εκφυλισμός πολλών πραγμάτων στην εποχή της καταναλωτικής υστερίας και της πνευματικής ατονίας συνδέεται άρρηκτα με τον εκφυλισμό του νομίματος. Η

αξία των πνευματικών μεγεθών όπως οι Τρεις Ιεράρχες, εκτιμάται με υλικά μεγέθη, με ποσότητα χρημάτων. Απ’ αυτό το σημείο και μετά αρχίζει η πλάνη, το λάθος, το αστόχημα. Ομιλίες, λόγια ηχηρά ανόητα συχνά, παρατεταμένα χειροκροτήματα. Χειροκροτούνται και οι αποτυχίες τις ημέρες μας! Για τη μορφή της εορτής θα επάνελθουμε στη συνέχεια.

Ποιά η προσφορά των ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ; Η απάντηση στην ερώτηση φαίνεται απλή αλλά δεν είναι: **Συνδύασαν, εναρμόνισαν, συντάρισαν την Αρχαία Ελληνική φιλο-**

και εκθύμως συνέστησαν να διδάσκονται τα παιδιά μας τους αρχαίους συγγραφείς και φιλοσόφους.

Ο Γρηγόριος ο Θεολόγος αναφέρει: «Κάθε συνετός άνθρωπος παραδέχεται -νομίζω- πως η παιδεία είναι το πρώτο από τα αγαθά

**Γράφει ο ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ
Τ. ΛΥΚΕΙΑΡΧΗΣ**

που έχουμε. Μα όχι μόνο η δική μας παιδεία, η χριστιανική, που είναι η εκλεκτότερη και επιδιώκει τη σωτηρία. αλλά και η εξωχριστιανική παιδεία την οποία πολλοί χριστιανοί επειδή λένουν, κρύβει δόλιους σκοπούς, είναι επικίνδυνη και απομακρύνει από το Θεο... Εμείς, αντίθετα από αυτά που μας προσφέρει η εξωχριστιανική παιδεία αποδεχόμαστε ότι είναι χρήσιμο στην ερευνά και τις θεωρητικές αναζητήσεις και απορρίπτουμε ότι οδηγεί στην ειδωλολατρεία και την πλάνη».

Ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος ομολογεί: «Εμείς πάντα θα τιμούμε τα ελληνικά γράμματα». Δεν κατέχουν την απόλυτη αλήθεια, που είναι ο Χριστός, αλλά χρήσιμα στοιχεία προς την αλήθεια. Αυτά είναι πρόσφορο να γνωρίζει η ψυχή.

Ο Μέγας Βσίλειος στην περίφημη πραγματεία του “Προς τους νέους για το πως θα ωφεληθούν από τα ελληνικά γράμματα” μας γνωρίζει την δυνατότητα της κλασικής παιδείας: την προγύμναση του νου για να εννοήσει και να δεχτεί την αλήθεια του Ευαγγελίου. «Νούς ακατέργαστος -γράφει- που δεν οξύνθηκε με τη μελέτη των αρχαίων συγγραφέων, δεν είναι σε θέση να διεισδύσει στο βάθος των χριστιανικών αληθειών»

Τα παραπάνω συνιστούν μια στοιχειώδη προσέγγιση στο υψητέες πνευματικό “είναι” των τριών Ιεραρχών. Τα κείμενά τους, το έργο τους

αποκαλύπτουν το εύρος της μέγιστης προσφοράς τους. Και τότε καιροφυλακτούν δυσχέρειες στην ουσιαστική προσέγγιση π.χ. τα ματογυάλια της εποχής μας, της ανεπάρκειας, της μονομέρειας κλπ.

Ιδιαίτερα πρέπει να προσεχθεί βίος, ο αγωνιστικός, ο συνεπής, ο άγιος. Για να εισέλθουν στο ιερατικό στάδιο οι τρεις Ιεράρχες εμόνασαν και αφού απέβαλαν τον σαρκικόν άνθρωπον,

εξαύλωμένοι, λυτρωμένοι από τα υλικά, αγωνίστηκαν. Ο Μέγας Βασίλειος διαπρέπει για το φιλανθρωπικό έργο του, ο Γρηγόριος ο Θεολόγος για την θεολογική του βαρύτητα και ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος για τη ρητορική του δεινότητα.

Ζούμε σε μία εποχή ρευστότητας, μέγιστης σύγχυσης, η οποία έχει κάνει ζημιά στη νοοτροπία μας, στον τρόπο που σκέπτεται κανείς. Αυτό επηρεάζει με τον έναν ή άλλον τρόπο τον άνθρωπο σε όλους τους τομείς της δραστηριότητάς του. Βαθμιαία πλείστα όσα απογυμνώθηκαν από κάθε ιερό, παραδοσιακό, διαχρονικό και η ύπαρξη έγινε “φευ” βέβηλη. Η “βεβηλοποίηση”, αν είναι δυνατόν να χρησιμοποιήσουμε έναν τέτοιο νεολογισμό, μπήκε με την τεχνολογία στο σπίτι μας! Δεν φταίει η τεχνολογία, η χρήση της από τους αδίστακτους που δεν έχουν ηθικούς ενδοιασμούς είναι η δυσχέρεια.

Το οπτικό πρίσμα των Τριών Ιεραρχών είναι απαραίτητο για να δούμε στις ημέρες μας τον εαυτό μας, τους συνανθρώπους μας, το περιβάλλον, τον Θεο, τα πάντα στις πραγματικές τους διαστάσεις. Ο ποιοτικός εκφυλισμός του καιρού μας δεν θεραπεύεται με λόγια, με φούμαρα. Φτάνουν οι εορτές μαϊμού, πρέπει να σοβαρευτούμε με έργο με πράξεις και συμπεριφορές ευπρέπειας. Οι εορτές πρέπει να γίνονται με υπευθυνότητα!

Γόνιμη συμμετοχή στην εορτή των Τριών Ιεραρχών: Βασιλείου του Μεγάλου, Γρηγορίου του Θεολόγου και Ιωάννου του Χρυσόστομου οφείλει να είναι η μελέτη κάποιου από τα έργα τους και συγχρόνως στο χώρο της δουλειάς του ο καθένας αγωνιστεί να πλησιάσει την αλήθεια της Ορθοδοξίας μας.

σοφία με την Χριστιανική Πίστιν, την κλασική παιδεία με την Χριστιανική αλήθεια, με άλλα λόγια το Ελληνικό και το Χριστιανικό πνεύμα. Η αρμονική σύνδεση το κόσμου του Ελληνισμού με το μεγαλείο της μοναδικής μας Ορθοδοξίας είναι από τα Βυζαντινά χρόνια μέχρι σήμερα το ιδεώδες, το ξέφωτο, ο πολιτικός αστέρας της Ελληνικής παιδείας.

Οι τρεις Ιεράρχες ήταν χορτάτοι από Αρχαία Ελληνικά Γράμματα

Η "ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΙΣ" ΚΑΘΕ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ

Όπου και ο Καραγκιόζης αμερικανοποιείται

Τι μαγική λέξη αυτή η "τελειοποίηση"! Σαν τις άλλες μαγικές λέξεις: "εξελίξεις, πρόοδος, μοντερνιόμος, αεροδυναμικός" και τέτοια. Οι σημερινοί "ανήσυχτοι" Έλληνες δεν καταστρέφουν καταργώντας ό,τι βρήκαμε από τους πατεράδες μας, αλλά το καταστρέφουν "τελειοποιώντας" το, "εξελισσόντάς" το, "συγχρονίζοντάς" του.

Ό,τι σώθηκε ως εμάς από τους παλαιότερους, τους ενδιαφέρει, μονάχα υπό τον όρον να το "συγχρονίσουν", να το "τελειοποιήσουν", δηλαδή μ' άλλα λόγια: να το χαλάσουν. Τους ενδιαφέρει όταν δεν απομένει τίποτα απ' αυτό που υπήρχε πριν από την "τελειοποίηση", σαν χάσει ολότελα τον χαρακτήρα του, σαν γίνει αγνώριστο, σαν απομείνει μοναχά γυμνό τ' όνομά του, που πολλές φορές κι αυτό αλλάζει και χάνεται.

Μ' αυτόν τον τρόπο "τελειοποιείται" η λαϊκή μουσική μας με "ενορχηστρώσεις" και με διάφορες "εναρμονιώσεις", με τις οποίες ο Λύκος ο λεβέντης, γίνεται μασκαράς της όπερας με σελάχι και με καπελαδούρα στο κεφάλι, με φουτανέλλα και με μπότες αλά Αρσενίαν, βγάζοντας από το στόμα του κάτι κορόνες που ξεταρβανώνουν το στίτι. Το ίδιο κι ο Γεροδήμος, η Θυμούλα, η Μάρω, η Καραγκούνα, η Βοσκοπούλα, το λαγαρνί κ.λπ. Κοντά σ' αυτά "τελειοποιείται" κ' η μουσική στις εκκλησίες μας με τετραφωνίες, με πολυόργανα από τη Νόρμα του Μπελίνι κι από διάφορα ιταλικά τραγούδια, σε τρόπο που το τροπάρι της Κασσιανής να γίνεται όπερα αλαμπουρνέζικη και το "Σε υμνούμεν" να γίνεται "η ανθισμένη αμυγδαλιά" κτλ. "Τελειοποιούνται" ακόμα οι εικόνες στις εκκλησίες. Κάποιοι ζωγράφοι παίζουν τις βυζαντινές εικόνες, κ' επειδή, όπως λέγεται, έχουν μεν δυνατή έκφραση, φωταίες στάσεις, σπουδαία σύνθεση, διακοσμητική χάρη, αλλά κατά τα άλλα είναι άτεχνες, δηλαδή "αφύσικες", τις τελειοποιούν δίνοντάς τους ό,τι δεν έχουν, δηλαδή "προοπτική, ανατομία, φυσικότητα". Μ' άλλα λόγια ό,τι πετάζανε οι βυζαντινοί από την τέχνη τους σαν περιττό και βλα-

βερό, για να μπορέσουν να δάσουν στα έργα τους σοβαρόν, αυστηρόν και λειτουργικόν χαρακτήρα, αυτά ίσα-ίσα τα ξαναβάζουν στα έργα της εικονογραφίας αυτοί οι προκομμένοι "συγχρονιστάι και τελειοποιεῖται" που κάνουν και κάνουν εκείνες τις αναμικές και τις ανούσιες αιογραφίες που γεμίζουν τις εκκλησίες μας.

Αλλά, εκτός από τη μουσική, οι μοντέρνοι ψάλτες και παπάδες έχουν "τελειοποιήσει" και την απαγγελία των ευχών και των αναγνωσμάτων, που τα λένε με ένα άφες, που θαυρείς πως είναι "κοιμητρονοί". Μεγάλη "προόδος", τέλος πάντων! Ακόμα "τελειοποιούν" τα σκεύη του ναού, τον φωτισμό (το ιδεώδες τους είναι να γίνει η εκκλησιά σαν αίθουσα κινηματογράφου), τα άμφια, τα επιτάφια κ.λπ.

Είδα μια φορά έναν φίλο ξένον, Ευρωπαίο, που ήταν πολυταξιδεμένος, και σαν ήρθε στην Ελλάδα και γνώρισε τον λαό μας και τις συνήθειές του, νόμιζε πως εβρήκε κάτι που ζητούσε και που δεν το είχε βρει πουθενά αλλού. Έμαθε τη γλώσσα μας, είχε φίλιες με χωριάτες και με θαλασσινοὺς, χόρευε ελληνικούς χορούς, πήγαινε στην εκκλησία μας, τον άρεσε πολύ η βυζαντινή ψαλμωδία (με όλο που ήξερε καλά ευρωπαϊκή μουσική), μ' έναν λόγο ένοιωθε κάθε τι ελληνικό σαν δικό του, κ' είχε γίνει φανατικός Έλληνας. Έλεγε πως κάθε ελληνικό είναι γενικά ανθρώπινο. Μια φορά είχε γυρίσει για λίγους μήνες στην πατρίδα του, μα ο νους του ήταν ολοένα στην Ελλάδα. Στα γράμματα που μου γράφει, έβαζε πάντα μια-δυο γελοιογραφίες (γιατί σχεδίαζε

πολύ έμορφα και πολύ έξυπνα), που ήταν σχετικές με όσα πιστεύαμε κ' οι δυο μας για την ελληνική παράδοση, για την ελληνική ζωή, για το ελληνικό πνεύμα και για τις μοντερνοποιήσεις —ως "τελειοποιήσεις" που είπαμε παραπάνω. Σε μια από τις γελοιογραφίες του είχε παραστήσει έναν ξένον επισκέπτη

στα μοντερνισμένα. Ο Εγγλέζος λέει: "Μα ντε τέλο τέτοιο γκλίτσο! Τέλω σαν εκείνο κρατάει τοσμπαναρόσι στο βουνό, στον Παρνασσό". Η πουλήτριά του απαντά: "Μα αυτή η γκλίτσα, κύριε, είναι καλύτερη, είναι τελειοποιημένη". Ο δυστυχής ο ξένος της λέει: "Δεσποίνις, ντεν τέλο τέτοιο τελειοποιημένο

ΦΩΤΗ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

Νέαν Υόρκην παρατηρείται τελευταίως ζωηρά κίνησης μεταξύ των ελληνοαμερικανικών κύκλων διά την διοργάνωσιν παραστάσεων του Καραγκιόζη εις την Αμερικήν. Και πως αυτός ο Καραγκιόζης "θα είναι πλέον τελειοποιημένος

εν συγκρίσει με τον παιζόμενον ακόμη και σήμερον εν Ελλάδι". Και πως σχετικός δημοσιεύτηκε εις την εφημερίδα "Εθνικός Κήρυξ" ωραίον άρθρον του παλαιού Καραγιοζοπαίχτου και συνεργάτου του αείμνηστου Μόλια κ. Γερ. Σαραντάκου, "ο οποίος υποδεικνύει την χρησιμοποίησιν των τελευταίων επιτεύσεων της επιστήμης (!) διά την εμφάνισιν ενός νέου επαναστατικού πλέον Καραγκιόζη. Ούτω, μεταξύ των άλλων, ο κ. Σαραντάκος ζητεί την αντικατάστασιν του "πανιού" με άθροιστον θολό γυαλί, την εγκατάστασιν μικροφώνων την κατασκευήν των φρυγούρων από γυαλί, την κίνησιν των διά μαγνητικής επιδράσεως, την εγκατάστασιν ειδικών ηχοληπτικών μηχανημάτων, κλπ".

Σωστε, λοιπόν, ούτε τον φουκαρά τον Καραγκιόζη δεν τον αφήνουν να πεθάνει εν ειρήνι. Θέλουν να τον κάνουν κι αυτονονού ενέσεις Βορόνοφ. Φανταζόσαστε τι θαύμα θα είναι αυτός ο τελειοποιημένος Καραγκιόζης, μ' έναν μπάριμπα-Γιώργο ξουρμιμένον και με σορτές, ομιλούντα ίσως Αγγλιστί, με τον Χατζή-Αράπη με κανένα τρικαντό του ναυτικού, με τον Καραγκιόζη καλοφαγόμενον και παχουλό σαν τον Χοντρόν του κινηματογράφου, με τα κολλήτρηρα αλλαγμένα σε δυο καλοαναθερμένα και αξιοπρεπή παιδιά που πάνε στο κολλέγιο, με σκηνηνικά σαν τον "Ονο vadis", και με χιούμορ του Μάρκ-Τουαίν. Θα πρέπει να βάλουν και κάποια

της Ελλάδας, έναν τουρίστα, έναν Εγγλέζο με την κάσκα, που είχε πάει σε διάφορα μέρη της Ελλάδας, προ πάντων στα βουνά με τους τοσμπαναρέους, και επειδή ενθουσιάστηκε μ' αυτούς, ζήτησε να του πουλήσουν καμιά γκλίτσα, κανένα ζευγάρι τσαρούχια, καμιά φουτανέλλα να τα βάζει στη Σκωτία να πηγαίνει εκδρομή.

Οι χωριάτες του είπαν πως θα βρει τέτοια, όσα θέλει στην Αθήνα. Μπαίνει, λοιπόν, μέσα σ' ένα από τα μαγαζιά που 'ναι κοντά στην πλατεία του Συντάγματος και που πουλάνε τέτοια είδη κ' η δεσποινίδα τον ρωτά: "Τι επιθυμείτε, κύριε;". Εκείνος της λέει ελληνικά που ξέρει της λέει: "Θέλω ένα γκλίτσο, παρακαλώ". Η δεσποινίς του παρουσιάζει μια γκλί-

τσίτσα, τέλω σαν γκλίτσα βαστά τοσμπάνης!". Επειτα ζητά τσαρούχια. Η δεσποινίς του παρουσιάζει πάλι "τελειοποιημένα" τσαρούχια. "Όχι! Όχι! δεσποινίς. Αυτά τσαρούχια φοράνε οι ευζόνοι. Ντε τέλω τέτοιο. Τέλω εγκώ τσαρούχια Αράχιοβα!". Η δεσποινίς του λέγει πως δεν έχουν τέτοια χωριάτικα. Κι ο Εγγλέζος βγαίνει από το μαγαζί στενοχωρημένος, χωρίς να μπορεί να καταλάβει γιατί τάχα να τελειοποιούν όλα τα χωριάτικα πράγματα.

Αυτά που γράφω μου ήρθαν στο νου, σαν διάβασα προχθές σε μια εφημερίδα πως θα τελειοποιηθεί κι ο Καραγκιόζης στην Αμερική, και πως θα χρησιμοποιήθουν "ηχοληπτικά μηχανήματα". Και πως "εις την

Τῷ Ἐντιμωτάτῳ
κυρίῳ Ἰωάννῃ Γ. Θεοχάρει
τ. Λυκειαρχῇ
Δωδώνης 21,

452 21 Ἰωάννινα
GREECE

Χριστὸς ἐτέχθη ἐκ τῆς Παρθένου ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας καὶ γέγονεν ὁ ὢν ὁ οὐκ ἦν δι' ἡμᾶς. Καὶ μὴ ἐκστὰς τῆς φύσεως μετέσχε τοῦ ἡμετέρου φυράματος. Καὶ ἐνανθρωπήσας ἀνεζητήσατο ἡμᾶς.

Τούτον ἐδοξάσαμεν καὶ δοξάζομεν ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἐκπλήξῃ ψάλλοντες τὸ «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ».

Τὴν ἐκδήλωσιν τῆς συμμετοχῆς ὑμῶν εἰς τὴν χαρὰν ἡμῶν ταύτην καὶ τὰς εὐλαδεῖς προσήσεις καὶ εὐχὰς λαβόντες καὶ εὐχαριστοῦντες, ἀντευχόμεθα ὑμῖν ὅπως ὁ ἐν φάνῃ τεχθεὶς ἐγκατοίκησιν εἰς τὴν καρδίαν ὑμῶν καὶ κατευθύνῃ ἐξείθεν τὰ διὰ δὲ ἡμῶν εἰς πᾶσαν ἀρετὴν καὶ πρόοδον ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ. χαρίζεται δὲ ὑμῖν καὶ τοῖς οἰκείοις ὑμῶν ἐν πνεύματι καὶ σώματι αἴσιον, εἰρηνικὸν καὶ καρποφόρον τὸ νέον ἔτος.

Θεομάρ εὐχὰς καὶ δαΐ τὰ
ὀνομαζόμενα εἶναι.

Χριστοῦγεννα α.χ.ζ.
† Ὁ Κωνσταντίνουπόλεως Βαρθολομαῖος.
Διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης

Κύριον
Ἰωάννην Θεοχάρην
Δωδώνης 21
452 21 Ἰωάννινα
GREECE

Τὰ Χριστοῦγεννα μὲ ὅλη τὴν ἀπόκοσμήν τους ὁμορφίαν καὶ τὴν φωτοπλημύρην, ποὺ ξεκίνησε κάποτε ἀπὸ τὸ ἀστρο τῆς Βηθλεὲμ, μᾶς βεβαιώνουν, πὼς ἡ Θεία Γέννηση εἶναι ἡ ἐπίσκεψη, ποὺ πραγματοποιεῖ στή γῆ, «ἐξ ὕψους ὁ Θεὸς ἡμῶν».

Ἡ ἐπίσκεψη αὐτὴ ἦταν καὶ εἶναι ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια, ποὺ «διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένοντο», ἀνοίγοντάς μας τὰ οὐράνια, μὴ νὰ ἀναζητοῦμε ζανά στὴν θέση τῆς υἱοθεσίας μας κοντὰ στὸν Θεό.

Μ' αὐτὴ τὴν ἀνεκλήληλη χαρὰ καὶ εὐφροσύνη εὐχομαι νὰ γιορτάσετε τὰ Χριστοῦγεννα καὶ τὴν πρόση καὶ κάθε μέρα τοῦ καινοῦργίου σας χρόνου.

Μὲ χριστουγεννιάτικη ἀγάπη

fr. π. Νικηφόρος Σαββίτης

Χριστοῦγεννα 1997

Εσπερινός

Οι ώρες πέφτουν η μια μέσα στην άλλη. Η σιωπή, βαθιάειναι η σιωπή. Κάτι στίχοι γεννιούνται, φτεροκοπούν και πεθαίνουν μέσα στη μνήμη. Είναι σαν τα φιλογραμμένα πεταλούδια, που ξελογιάζονται κι έρχονται μέσα από τα δάση να κορέψουν στη λάμπα τους κύκλους του θανάσιμου χορού.

Χωρίς ήχο, χωρίς βάρος, χωρίς παράπονα. Με τον ίδιο τρόπο έρχονται μέσα από τη

γυρεύουν μια απόκριση.

Όλα τα κινήματα της ζωής, όλες οι πράξεις γυρεύουν μια απόκριση για να ηρεμήσουν.

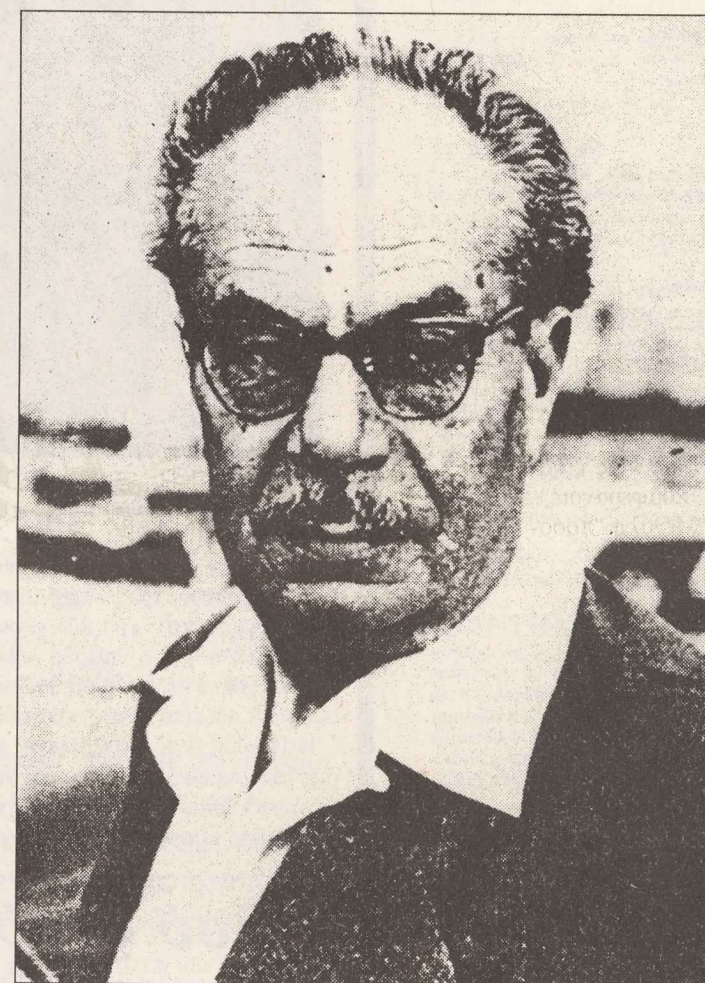
Στρατή Μυριβήλη

Αυτή θα 'ναι η δικαίωσή τους μέσα στην αιωνιότητα.

Κάθε φορά που ξεκίνησε κάτω απ' τον ουρανό ελπίζει σ' ένα φιλικό αυτί. Κάθε προσευχή γυρεύει το Θεό της. Κάθε κέρι που απλώνεται

μόνο είναι μια βουβή αργοπερπάτηση λιτανεία από ένα πλήθος πεθαμένες ελπίδες. Έχουν σκεπασμένο το γλυκό πρόσωπο κάτω από το μαγνάδι του βραδού και πηγαίνουν σιωπηλά η μια πίσω απ' τα βήματα της άλλης, σαν τις νέες καλογριές. Τώρα πια δεν υπάρχει τίποτα, δεν αναπνέει τίποτα. Βλέφαρο μην κινήθει, χέρι μη σαλέψει. Οι καρποί ακίνητοι στα κλώνια στίβουν την ωριμότητά τους. Μια κούραση που δεν επιθυμεί τίποτ' άλλο παρά να κατέβει με αργά βήματα ως κάτω στο βυθό της δικής της αδράνειας. Το δέντρο να μη σαλέψει κανένα φύλλο του μέσα στο φεγγαρόφωτο. Ο ίσκιος του να σέρνεται στο χώμα ατόφιος όπως ο ίσκιος ενός σπιτιού. Τόσο μάταιο πράγμα είναι ο μονόλογος της ψυχής. Μάταιο και ακατανόητο.

Το βέλος ξεκίνησε από τη χορδή του χωρίς στόχο. Τραβάει, τραβάει κατακόρυφα μέσα στο κενό που είναι γαλάζιο και ψυχρό. Δεν υπάρχει καρδιά

Στρατής Μυριβήλης

με λαχτάρα, περιμένει ένα άλλο κέρι που θα δεχτεί το θσαύρισμα της προσφοράς. Αλίμονο στη προσευχή που δεν μπόρεσε να βρει το Θεό της. Αυτή έκανε τον απελπισμένο Κόιν να σκοτώσει τον αδερφό του πλάι στο βωμό που ο καπνός της θυσίας του χαμοβόσκαγε στα κόματα απαράδεκτος απ' τον ουρανό.

Όταν χαμηλώσουν πάνω από τη θάλασσα οι μεγάλοι αστερισμοί, όταν χαμηλώσουν όλες οι λάμπες και σωπάσουν όλες οι καρδιές μείνε στο ανοιχτό παράθυρο της νύκτας, και περίμενε ν' ακούσεις. Θα 'ναι οι στάλες της σιωπής που πέφτουν αργά επίσημα, μέσα στη χρυσή στέρνα της αιωνιότητας. Οι ώρες πέφτουν η μια στην άλλη. Η σιωπή βαθιάειναι η σιωπή.

στο κενό για να δεχτεί το βέλος. Η σάττα γυρίζει κουρασμένη, πέφτει και καρφώνεται μπρος στα πόδια σου που έριξαν ρίζες στα σπλάχνα της γης και έδωκαν εκεί την ακινησία τους.

Όταν χαμηλώσουν πάνω από τη θάλασσα οι μεγάλοι αστερισμοί, όταν χαμηλώσουν όλες οι λάμπες και σωπάσουν όλες οι καρδιές μείνε στο ανοιχτό παράθυρο της νύκτας, και περίμενε ν' ακούσεις. Θα 'ναι οι στάλες της σιωπής που πέφτουν αργά επίσημα, μέσα στη χρυσή στέρνα της αιωνιότητας. Οι ώρες πέφτουν η μια στην άλλη. Η σιωπή βαθιάειναι η σιωπή.

αναποφάσιστο αφού άφησε μέσα στην αμφιβολία του εσπινού την ανταύγεια από το κλωμό σχήμα του.

Δυο ματόκλαδα που παίζουν με τον ίσκιο τους, ύστερα σπιδλώνονται πάνω στην απορία που τα κυριεύει. Ένα χαμόγελο που πήγε ν' ανοίξει το τριανταφυλλί άνθος του και μαράθηκε μπουμπούκι. Ένα φιλή που το είδαμε να γεννιέται και να πεθαίνει χωρίς να δοθεί. Κάτι βήματα που τ' ακούσαμε νάρχουντι: προς εμάς κι ύστερα πάλι ξεμάκρυναν και μας άφησαν στην ερημιά της μάταιης απαντοχής. Όλα τούτα πούθε νάρχουνται και που πάνε; Κι όμως δε μπορεί παρά να

ΠΟΙΗΣΗ

ΔΗΜ. Κ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΤΟ ΦΟΡΤΙΟ

Μ' αφήνετε, πάντοτε, κάτω από τον παραλογισμό σας.

Στα χέρια, τον διφορούμενο μόχθο,
στα μάτια, τα γιγνιά σας όνειρα,
στην ψυχή μου, πελιδνούς Ικάρους.

Δε σήκωνα ποτέ μόνο τις πέτρες μου.

Έρχεστε, τις νύχτες, με τ' αλλόκοτα μάτια,
με τον πέλεκυ, στα σκοτεινά δάχτυλα,
να νάμαι χλωστής και σ' όσους αγάπησα.

Δε γνέφω μια μεγάλη χαρά,
χωρίς τόνους σάπρης μεταλλεύσεως,
να μεταωρίζομαι σε σκονιό ακροβήτη.

Αγωνίζομαι, δίχως αποτέλεσμα, να χλείσω τη σκέψη
σε μια πράσινη θάλασσα παιδικής γαλήνης.

Το πρωί, μου χαϊδεύει το ζοφωμένο μέτωπο.

Η ΑΠΟΓΕΙΩΣ

Τεντωμένο, σφεδρό, το χλωρό κορμί,
με τη φτερόνια της πλάτης
έτοιμη γ' απογείωση,
με το ροδαίο πρόσωπο στα γόνυατα,
χέει με χέρια, σφιγμένα με σφιγμένο,
να καθλώνουνε στεγνιές άρνες.

Από την αποθήκη της υφιάσας μνήμης,
στον Ξεανούν οι άνεμοι της νοσταλγίας,
θ' ανασείνουν τη γλίσσα και την πίκρα
του έρωτα.

ΕΥΩΔΙΑΖΕΣ

Ευωδιάζεις πέυκο, χύτρο πικρινό κι' άγρια θάλασσα.
Κροτάλλισαν οι βράχοι,
χειροκροτούσαν τα κύματα
την ιερή γύμνια σου,
μειοίτρα προς τη θεότητα και το άπειρο
υπόμνηση μελαγχολική του χόος και της τέφρας.

Πόσο μπορούμε να ζούμε με τη μνήμη μας;
Καιμια.
Ο ύσιος της παρουσίας σου με σείζει.

ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Να σ' αγαπάω,
για τη ζωή και το θάνατο.

Και δεν ήσουν το ζειδωρό δέντρο,
το φράκισμα, στους πορτοκαλεώνες,
δώρο της ακοής και της όρασης,
η μόλις ξεπνιγμένη καλοκαιρινή μέρα.

Και δεν ήσουν η άτρητη βελανιδιά της πίστης,
 στους χειμάρους σφελιδούς των ανέμων,
το παρηγορητικό χέρι,
παίρνει τη σκιά της ζωής, σπέρνοντας άστρα,
το μακό φως στο πεποιημένο σκοτάδι.

Να φιλήσεις, να διανείεις αιώνες,
κι' εγώ, να περιμένο,
σκαμμένος στο πηγάδι του πάθους.

Α, οι αιχμές της ερινιάς ομορφιάς
οι μαρτυρικές ανατολές της αβύσσου.

Κάθε νύχτα, με συναρμολογώ την ψυχή,
ν' αερακιώνω το σώμα.

Τι ν' αρπάζεις από την αστροφεγγιά,
να τη συνάξεις από τα κύματα,
να τη θεορίεις από τους αγνωμότητους ροδώνες;

Και να σ' αγαπάω,
για τη ζωή και το θάνατο.

ΣΤΗ ΒΕΝΕΤΙΑ

Βράδυ. Βαρύς, σε ξένους ανάμειος.

Πλήξη φαρμακερή
κι' η σάπια σιωπήλη
των μνημειών υπόμνηση,
για την επικρατούμενη σπάθα.

Έσβησαν, φάνηκε δροσιάς αγέρας.
Νοτιάρα, έβω από τα έλμ,
οφέλιμοι, προς τον ουρανό
και των χειρών την απληρία,
σημαίνετα ζωής.
γέμναν, άδειάζαν τις γόνδολες,
η ομορφιά, να κυκλοφορεί
πλάι, αντίκρο μου
να σπίνει πανηγυρικές ορχήστρες,
να φορορριζεί θάλασσες,
να με σφηνώνοντζε στην πόλη του παραδείσιου,
στης κόλασης τα λιδοστρώτα να με χτυπάει.

Πόσο να διαρκάει μια γιορτή,
τόσο φαστηρή, σαν άλλου κόσμου;

Πλήξη θανατερή, στη Βενετία.
Η καρδιά μου, πετρώμενη,
αναζητούσε το μαύρο ακάτιο
για την απέναντι όψη.

Είδα τη ζωή, ν' ανεμίζει μαντίλι.
Το κοιτούσα, με λαιμαργό πάθος.

Στον τόπο μας με

Χειμώνας στην Πίνδο

Η ζωή είναι απερίγραπτα όμορφη.
Τη ζυγιάζει το μάτι, τη γεύεται η
καρδιά, την τραγουδά ο καημός. Η
ζωή δεν είναι φωτογραφία, στιγμιό-
τυπο, τοπίο αλλά κάτι περισσότερο

κή, χαρούμενη συγκίνηση στον λεβέ-
νη ξωμάχο και στον ταλαιπωρημένο
αυτό που βιώνει τον χειμώνα παρεν-
θετικά. Όσο για τα βουνά, ο λαός
μας παρατηρεί: "Μαθημένα τα βουνά

τα. Ο λόγος φωνή ζωής, ευπρεπής,
νοηματισμένος, ανθρώπινος. Η εντυ-
χία είναι μέσα μας και την ψάχνουμε
πέρα από εμάς!

Και στρώνει το οικογενειακό τρα-

βίωμα, προσωπική εμπει-
ρία, χαρά, συγκίνηση!

Η ζωή είμαστε εμείς, είναι οι
συνάνθρωποι, τα ζωντανά και το
περιβάλλον κοντινό και μακρινό.
Όλη αυτή η ηχηρή ύπαρξη μέσα στο
χρόνο έχει σε κάθε εποχή τη δικιά της
ομορφιά, ιδιαιτερότητα, ευαισθησία.

Η Πίνδος είναι πανέμορφη, πανό-
ρια τον χειμώνα! Το κρύο, τα χιόνια,
οι νιφάδες του χιονιού, η ασπροντυ-
μένη φύση προσφέρει μια διαφορετι-

Οι Καλαρρύτες το Χειμώνα

απ' τα χιόνια"!

Μια θαυμάσια οπτασία, πλάσμα
της φαντασίας, ειδή από όραμα. Ο
λόγος διθυραμβικός, ενθουσιαστι-
κός, θερμά εγκωμιαστικός κοντά στο
τζάκι με τα πουρναρίσια κούτσουρα
και πυροστόξυλα. Η φράση του
ξωμάχου στίχος από ποίημα, ήχος
από στραγαλινά, χαμόγελο παιδιού,
μια φούχτα ήλιος από την Κακαρδί-

πέξι γύρω απ' το σοφρά.

Στην αρχώνα, στην κορυφή
της σπιτομάνας κοντά στο τζάκι ο
παππούς και η γιαγιά χαίρονται τα
βλαστάρια τους. Δίπλα στη σιά και
την ενή της ο πατέρας και η μητέ-
ρα. Κοντά η κοντοθειά, που την
περιβάλλει μόνιμα η ανθρωπιά. Στη
σειρά τα πολλά αδέρφια, η ευλογία
του Θεού. Πρόκειται για ένα ζωντα-
νό ευφρόσυτο "χαίρε" στη καρδιά
του χειμώνα!

Πού ξεμύτισες...

Είχε σταματήσει η κιονοθύελλα. Ένας κλωμός,
κρύος ήλιος λούστριζε το φρέσκο κινόι και σκεδία-
ζε αστράκια στην επιφάνεια του. Χάραζε κι ονόμα-
τα. Πήρε το κινόι για καρτί κι αράδιαζε ιερογλυφι-
κά, δυσανάγνωστα, αλλά χαρούμενα. ευφρόσυτα
σημάδια στο μάτι. Όλα γύρω σου σε ευθυμούν.

Η μικρομάνα η Αγγελώ ανεφύριζε τα κιονισμέ-
να λιθόστρωτα πρῶι με ένα κρύο που έτσουσε τα
μάγουλα. Στην πλάτη της κοκεculωμένο το τρίτο
παιδί το ένιωθε γλυκό βάρος, αγγελικό, δοξολογία
εωθινή, κορό σιωπηλό, ανοιξιάτικο χελιδόνι στο
στήθος της.

-Πού ξεμύτισες, Αγγέλω μ' πρωί πρωί; Θα
μπουντιάσεις το βλαστάρι σου.

-Σωστός ο λόγος σου, Θειά Αλέξω, αλλά άφησα
τη μάνα θερμασμένη κῆς το βράδυ και πηγαίνω να
δω πως ξημέρωσε.

Ο μικρός Σωτήρης, πέντε μηνών λεβεντόπουλο,
γοργουρίζει και χάζευε με τις φλύαρες καρδερίνες
του σκίνου. Η Θειά Αλέξω πεπειραμένη από μεγά-
λωμα επτά παιδιών παρατήρησε το μικρό και άνοιξε
κουβέντα μαζί του.

-Πούσε λεβέντι μου; Σε έβγαλε στα χιόνια και
τα κρύα η ζουρλή η μάνα σου; Θα την κάνω ντα,
λεβέντι μου, να δει αυτή τι καμώματα κάνει πρωί
πρωί μπονόρα η τρελοκαμπέρω.

Η Αγγέλω, ξωδιά της Πινδου, βοιωτημένη στη
γαλάζια κλαροπή μάλλινη φούκα της που έδενε με
το άσπρο του κινιού αναγύριζε περιήφανη με
ομόρφανε τον τόπο στο άσπλο κινόι. Η καρδιά δεν
είναι λέξη είναι βίωμα ζωντανό.

Τι ωραία ημέρα!

Ωραία ημέρα καταχείμωνα. Τα βαρυχιονισμένα
βουνά της Πίνδου μας η Κακαρδίτσα, ο Πρέσσος, ο
Μπάρος, οι Άγιοι Απόστολοι, οι Νύφες της Πουλιά-
νας, ο Αη Γιώργης όλα κάτωσπρα, όμορφα,
γελαστά,χαρούμενα, δροσάτα. Ο κόποςμας στη ρεμα-
τιά κελαΐδονσε τον καημό μας. Ένας κεφάτος ήλιος
ανηφόριζε έναν καταγάλανο ουρανό, χιλιάδες ήλιοι
γύρω μας και μέσα μας στην καρδιά μας. Απαράλλα-
χτα με όνειρο κυλούν όλα!

Πραγματική χαρά κομίζει σιγουριά και ευφροσύνη.
Αλήθεια υπάρχει και χαρά μαμού; Εδώ που φτάσαμε
υπάρχουν πολλές "χαρές" μαΐμου, έτσι δεν είναι
Παναγιώτη;

-Όπως τα πεταλόκαρφα. Είναι καλά και σάφρα,
σκουριασμένα που στο καλίγωμα, στο πετάλωμα
κάνουν ζημιά στα άλογα. Οι σκουριές είναι αερώ-
στια και κάπως ανιάτισε τελευταία.

-Σωστά, Θανάση, αλλά ας δούμε γύρω μας την
ομορφιά, την υγεία, τον καθαρό αέρα, τα πουλιά που
δεν ξεχνούν το τραγούδι τους, δεν λογαριάζουν
κρύα, χιόνια και φτερουγίζουν πάντα κεφάτα μέσα
στο φως της ημέρας και την ανάσα των βουνών.

-Έχεις δίκιο, Παναγιώτη, καλό είναι να δούμε την
ισιάδα, αλλά πρέπει να ανοίξουμε τα μάτια μας στις
κακοτοπιές, τις δύσκολες περιστάσεις, τα επικίνδυνα
σημεία.

Τι ωραία ημέρα σήμερα! Η πραγματικότητα αλλά
και το άκουσμα της φρόσης σε ημερεύουν. Ο άνθρω-
πος αναχωρητής χιμακρών αν χαρεί τη φύση τουλάχισ-
στον, φτάνει να θέλει!!!

ΠΟΙΗΣΗ

Συνέχεια από τη σελ. 4

Η ΚΡΑΥΓΗ

Καμιά δεν άκουσε, ποτέ,
τον επιτάριο θήνη,
καρά διαρριγόν, στα έργατα,
για τον απωλεμένο παιδικό παράδεισο,
στις ανέμελες τάχα, ερωτικές ώρες,
σε παραπλανητικές σιωπές, μακροχρόνιες.

Σκιάρος, Βαρύθημα Ξαναπαίρνω τον ανήφορο,
αντιβρίζοντας αλυσίλια μελιχρά,
με τις όργωτες σιές, αθάνατες,
βράζοντας φωτιές,
να βογγούνε, ύστερα, στους θάμνους.

Δεν αντέχω το αδιάφορο σπαθί της φθοράς
να με κερνιάζει, κεγγάζοντας.

Εσείς, οι ολοζώντανες, στη μνήμη και το αίμα,
πόσες φορές να πεθάνω;

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Η φωτογραφία σου, κρεμαστός κήπος.
Διχαλωτός άνεμος στα μαλλιά,
νηριώτικος ήλιος στα μάτια,
η νιότη κατρακυλόνει, στο πρόσωπο.

Οι λεμονιές, στην είσοδο του πανδοχείου,
τα ηχηρά βήματα
στο ημισηκνέτο λιθόστρωτο,
από το παράθυρο,
η ανεμοδαμμένη θάλασσα,
το χειμώνα.

Ο θηλικός εκείνος αέρας της κομποστασίας,
πόσο πιστός σου έμεινε;

Η μνήμη, το στενό καταφύγιο.

Η ΑΝΑΓΚΗ

Ναι, μένω σκυπινός. Έχω ανάγκη την αιρή του προσώπου,
πεφολέας, να μηδενίζει παγίδες και νεράλους,
και την ιλαρή φλόγα των ματιών,
μαζί με τα ευέλκτα φίδια, γήρω τους.

"Άρχισες να ωρμάζεις" σε πείραξα, κάποτε.

Η, η μοναξιά δεν υποφέρεται, καθώς η νύχτα επελαίνει.
Αγριεύει, τυφλά, στη σάρα μου, μαχαίρια,
ετοιμάζει εγγώνες,
κοιτάζει, ξερή, στηνήνη έρημος, μέσα στην καρδιά,
στο συλλογισμένο αίμα, στη μνήμη, στο μυαλό μου.

Πρέπει νάσαι Θεός η αρχάγγελος, να μη γονατίζεις.

Όταν αγαπώνονταν άνεμοι της νύχτης, της κανονίζουν ύπνο.
Τώρα, ούκονται, ραπίζοντας ετοιμασμένες ραβδές του χρόνου,
αχρησιζεία του ονείρου μου.

Ως το μυέλο των οστέων θα με νιώθεις, βέβαια.

Η ΑΝΤΙΘΕΣΗ

Γινάικα της ζωής και της θάλασσας,
με τον ήλιο δυνατό, σφιγμένο στο κορμί,
με τη λευκή φαινομενική
χαλάρωσή ν' αγριέζει τα εύρωστα μέλη,
να καταγιάζει την κοσμητική κάμαρα,
ν' ανατράζει το ανίσταστο αίμα,
τι ζήτοσες, κοντά στον εμμανή της μνήμης;

Η ομορφιά, σφαιρασμός της ψυχής, ενεργαία της όρασης.
Η ευλογία της, κατάρα καταστροφική,
αν τα χέρια, δεμένα,
αν στα παρματάκια της αγάπης
οπτε ψιχόλαι, για την ανίατη πείνα,
μήτε στεγνάν, για τη θανατερή δίψα τους.

Βρόδιαξ. Τα λουλούδια ξύπνησαν τον πολυπύρσαστο Βόσκοπο.
Περπατούσες, θιμάμα,
φιλογίζοντας τη γη,
ο άνεμος άπνε φλάουτα στα μαλλιά σου,
(ο αρχάγγελος του ονείρου έλπιζε, ακόμα).

Όμως, σ' έπλησαν εποχές εκπαικτικών φαντασιώσεων,
χωρίς βαρύντα στην είδηση,
δίχως οδηγική βίωματα.

Κανέναν και τίποτε δεν πείθαν, μέσα μου.

Όλοι και όλα θα παρορροήθουν
στην πεπρωμένη καμώνα,
καθώς όρθωσαν την ενσταλή κι' αδαπάνητη αλή τη τους.

Σε είδα, φευγαλέα, να υπολογίζεις τα γκαζία μαλλιά,
τα λιποβαρή μάγουλα,
να συγκρατείς το λεπτό κορμί
με τ' αβλήτικά μέτρα σου.

Γινάικα της στιγμής, των ταξιδιών, των μακρινών τοπίων,
αχμιάωπτες το πλάτος, το βάθος λακτίζοντας,
χωρίςες την ψυχή από το σώμα,
γεύτηρες τους καρπούς, πετώντας τον πυρήνα,
κέρδιες τα τυχαία πολλά, χάνοντας την ενότητα,
αφέθηκες στο ρεύμα του ποταμού,
χωρίς νάσαι δεμένη με τις υπόγειες ρίζες του,
γινάικα της μαρμαρωσας στίλπνότητας και των αφρών,
της άνογης, σταρετικής ευμελείας.

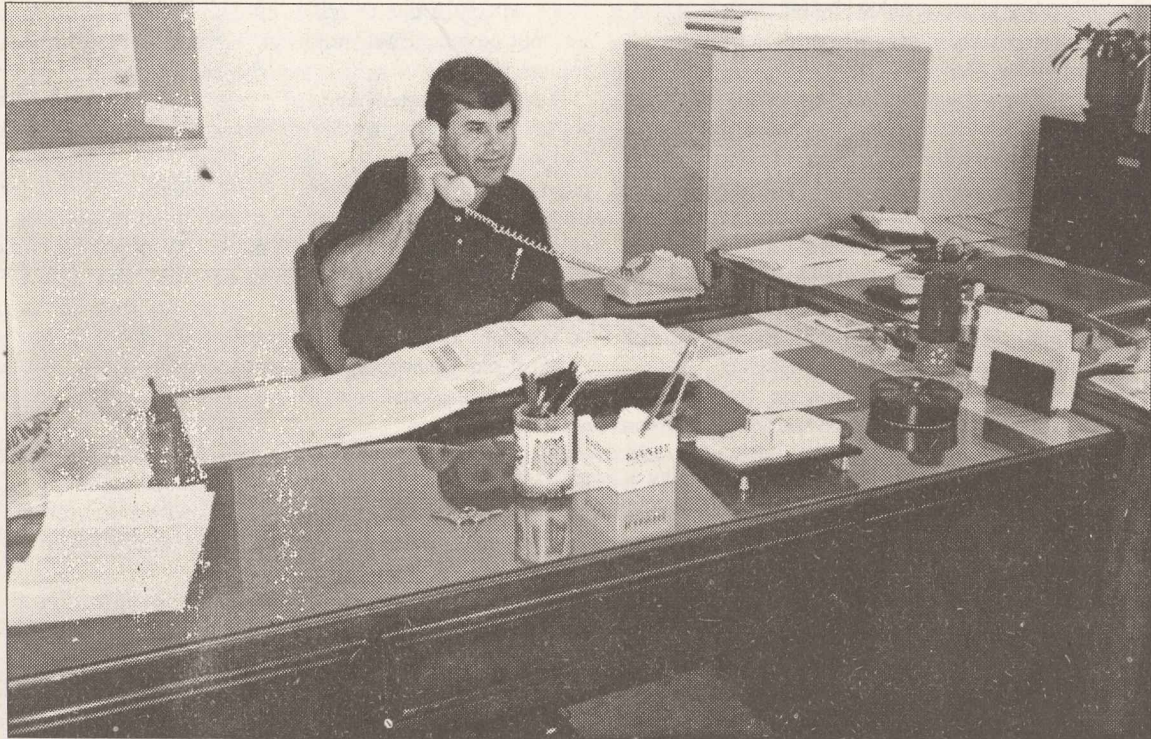
Το σκοτάδι μας σκέπασε. Καμία κίνηση μήτε φωνή.
Αιώνες ερημίας, ανάμεσά μας.
Τα λουλούδια σάφρασαν, τα βιβλία κατράσαν.

Διαλύδουν, στο μυστήριο, σιγά-σιγά,
επιστακτικό άστρο,
ξένι για την αποθήκωμένη καρδιά,
πάλευε, σιωπηλά και περιήφανη.

Ξαφνικά, με ράντισε η αστροφεγγιά της πατρίδας.
Ας αφήσουμε τους νεκρούς στην ημερία τους
και τους ζωντανούς στην προσωπική τους πορεία.

Να μην ξαναβρεις.

Δημ. Κ. Παπακωνσταντίνου
"Σχισμαχία" Σειρά Τρίτη
"Οι εκδόσεις των Φίλων"

Ζαμπακιά στον Θόδωρο

Τις 16 Ιανουαρίου 1997 έφυγε από κοντά
μας ο αξέχαστος ο ευπατρίδης Λυκειαρχής
Θεόδωρος Μπαργιάννης. Αφησε πίσω του
αβάστακτο πόνο στη μεγάλη κυρία του χωριού
μας χρυσοχέρα του Φωτεινούλα, τα διαμάντια
του την Ελισάβετ και την Αθηνά, σ' όλους
τους συγγενείς και τους πραγματικούς φίλους
του.

Οι άνθρωποι μετά από την εκδημία τους,
από τον πρόσκαιρο αυτό κόσμο μένουν κοντά
μας με τη μνήμη μας. Αυτή καθημερινά τους
ζωντανεύει και τους φέρνει πλησίον μας. Μας
είναι αληγομνήνη η λεβεντιά, η σκέψη, η βού-
ληση, η συμπεριφορά, η ευπρέπεια, η δράση,
το έργο του Θόδωρου.

Ο νηπιετής απός της Πίνδου Λυκειαρχής
Θεόδωρος Μπαργιάννης με το χαμόγελο του
αιώνιου εφήβου, την καλοσύνη μαρτυρα Χρι-
στιανού, βούληση βράχο των βουνών ,μας
παραμένει αναλλοίωτος στη σκέψη μας.

Η σκέψη

Ακούμε συχνά να λέγεται: Αυτή η εργα-
σία έγινε χωρίς σκέψη. Είναι αξιωμαπαρτή-
ρητο απ' όποια πλευρά κι αν παρατηρήσεις
τις αποτυχίες οφείλονται στην απουσία της
σκέψης.

Το ουσιαστικό η σκέψη (αρχ. σκέψις.-
εως) σκέπτομαι (=συλλογιζομαι, στοχαζό-
μαι, έχω στο νου μου) σημαίνει την ικανό-
τητα της σύγκρισης και του συνδυασμού
των ιδεών.

Ο όρος σκέψη δεν είναι μονοσήμαντη
αλλά πολυσήμαντη.

Λέμε ή ακούμε να λένε συχνά:

1) «Δεν άντεχε στη σκέψη ότι θα έχανε
την μητέρα του». Δηλαδή το να περνά μια
ιδέα απ' το μυαλό του.

2) «Η απόφαση χρειάζεται προηγουμένως
μακρά σκέψη». Θέλει διανοητική επεξερ-
γασία.

3) «Μπορεί να διαβάσει τις σκέψεις σου».
Κοντολογίς εκείνο που σκέπτεται κανείς.

4) «Η αξία της ανθρώπινης σκέψης είναι
μεγάλη». Το γεγονός του ότι ο άνθρωπος
σκέπτεται.

5) «Άνθρωπος με παγαρή σκέψη» Πρόκει-
ται για τη διανοητική ιδιοτυπία, τον τρόπο
του σκέπτεσθαι.

6) «Η σκέψη μου τρέχει σε σένα». Το
ενδιαφέρον μου...

7) «Η φιλοσοφική σκέψη» Το σύνολο των
ιδεών ή ο τρόπος που σκέπτεται μια συγκε-
κριμένη ομάδα.

8) «Οι σκέψεις του Παπαδιαμάντη». Το
καταστάλαγμα των απόψεων.

Μετά απ' αυτόν τον εννοιολογικό περί-
πατο έρχεται το ερώτημα: Σκεπτόμαστε; Η
απάντηση δική σας.

Ο ΚΑΛΑΡΡΥΤΙΩΤΗΣ

Συνέχεια στη σελ. 5

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΑΣ

Από το Σύλλογο των εν Αττική ΚΑΛΑΡΡΥΤΩΝ μας απεστάλη η παρακάτω επιστολή, σε απάντηση σχολίου μας στη θέση "ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ", την οποία δημοσιεύουμε ευχαρίστως. Στο τέλος της επιστολής είναι η απάντηση του Συνδέσμου μας.

Αγαπητοί Συμπatriώτες,
Με έκπληξη μας διαβάσαμε στη σελίδα 9 του τελευταίου τεύχους των "Καλαρρυτιώτικων Νέων" (τ.72) στην στήλη "Επισήμανσεις" το σχόλιο που αναφέρεται στην πορεία και τα αποτελέσματα της Αναπτυξιακής εταιρίας. Και τούτο διότι ο συντάκτης του σχολίου αφενός μεν παίζει "έν ου παικτοίς" αφεντέρου δε δείχνει να επιχέρει για την τυχόν ματαίωση της επένδυσης του Ε.Ο.Τ. πράγμα το οποίο απεύχεται κάθε Καλαρρυτινός που αγαπάει το χωριό. Πέραν όμως αυτών δείχνει να αγνοεί και τα γεγονότα. Αυτό μας προξενεί εντύπωση διότι πιστεύουμε ότι η στήλη απηχτεί τις απόψεις του διοικητικού Συμβουλίου του Συνδέσμου "Η Πίνδος". Η όλη διατύπωση όμως του σχολίου μας πείθει ότι το σχόλιο αυτό δεν συντάχθηκε από το Διοικητικό Συμβούλιο του Συνδέσμου. Αλλά και για δύο ακόμη λόγους δεν πιστεύουμε ότι το Διοικητικό Συμβούλιο της Πίνδου είναι ενήμερο αυτού του δημοσιεύματος. Αφενός μεν διότι θα ήταν παράδοξο ένας σύλλογος που μετέχει τόσο στον "Φορέα" όσο και στην Αναπτυξιακή Εταιρεία από της ιδρύσεώς τους να ασκεί κριτική και μάλιστα με ειρωνία σε θέσεις και απόψεις που στήριξε και προώθησε στο παρελθόν, όπως προκύπτει από τα πρακτικά των διαφόρων συνεδριάσεων του "Φορέα". Αφετέρου δε διότι αν πίστευε ότι ακολουθείται λάθος δρόμος στις διαπραγματεύσεις με τον Ελληνικό Οργανισμό Τουρισμού ή τα αποτελέσματα δεν είναι τα αναμενόμενα, θα έπρεπε να κινήσει τις διαδικασίες που προβλέπονται σε αυτή την περίπτωση (σύνγκληση του Δ.Σ.) της εταιρείας, σύγκληση της Συνέλευσης του Φορέα, διαβουλεύσεις με τους λοιπούς συλλόγους μέλη του "Φορέα" κλπ και όχι να δημοσιεύσει ανεύθυνα σχόλια και μάλιστα χωρίς πρόταση για το τι θα έπρεπε ή θα πρέπει τώρα να κάνουμε κατά τη γνώμη τους. Πέραν του ότι "Η Πίνδος" είχε επανειλημμένως την προεδρία του "Φορέα Ανάπτυξης" και άρα πολλές ενέργειες έγιναν μετά από πρωτοβουλία της ή με υποδείξη της. Είναι λοιπόν προφανές ότι το σχόλιο δεν απηχτεί τις θέσεις και τις απόψεις του Διοικητικού Συμβουλίου και γι' αυτό εκπληροσώμεθα που η σύνταξη της εφημερίδας σας το δημοσιεύσε σ' αυτή τη στήλη και όχι σε κάποια στήλη επιστολών των αναγνωστών ή άλλη συναφή, ώστε να μην υπήρχε κίνδυνος σύγχυσης όσον αφορά τον συντάκτη.

Όπως γνωρίζετε, ο σύλλογός μας δεν εκπροσωπείται στο Διοικητικό Συμβούλιο της Εταιρείας, αφού η απόσταση από τα Γιάννινα αποκλείει κάτι τέτοιο. Δεν διαδραματίζει δε πλέον βασικό ρόλο στην προώθηση της συνεργασίας με τον Ε.Ο.Τ. αφού τώρα πια οι πύεσις και οι πρωτοβουλίες πρέπει να προέρχονται από τους συμπατριώτες των Ιωαννίνων οι οποίοι ελπίζουμε ότι εκμεταλλεύονται τις γνωριμιές τους στην κατεύθυνση αυτή. Έτσι η κριτική δεν μας θίγει άμεσα. Όμως η αποκατάσταση της αλήθειας, η σωστή ενημέρωση των συμπατριωτών και η ευαισθησία μας για οτιδήποτε αναφέρεται στην οικονομική ανάπτυξη του χωριού, μας οδηγούν στην απόφαση να σας αποστείλουμε την επιστολή

«ΚΑΛΑΡΡΥΤΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ»
ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
ΚΑΛΑΡΡΥΤΩΝ «Η ΠΙΝΔΟΣ»
ΔΩΔΩΝΗΣ 7-ΙΩΑΝΝΙΝΑ (45221)—ΤΗΛ -FAX: 37440
Συντάσσεται από επιτροπή
Επιμέλεια Εκδόσεως από 1985 έως 16-1-1997
† ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΠΑΡΓΙΑΝΝΗΣ
ΕΚΔΟΤΗΣ: ΚΩΝ/ΝΟΣ Β. ΜΠΑΡΜΠΟΥΤΗΣ
(Επιμέλεια ύλης - Πληροφορίες - Εμβλήματα)
Τελεφένιον 9 - Ιωάννινα (45333) τηλ. (0651) - 25943
Τα έξοδα εκτύπωσης και διακίνησης της περιοδικής μας έκδοσης καλύπτονται από τις προσωπικές εισφορές μελών και φίλων μας
ΜΟΝΤΑΖ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Π. ΜΠΟΥΡΗΣ - Π. ΣΤΡΑΤΟΣ Ο.Ε
Στάθ Ορφεία - Ιωάννινα
Τηλ.: 77433-25634 - FAX: 77871

αυτή με την παράκληση να δημοσιευθεί στην εφημερίδα σας.

Εν πάσει περιπτώσει, όσοι συμπατριώτες δεν γνωρίζουν τα διατρέξαντα, τους πληροφορούμε ότι πριν από 2 χρόνια περίπου, είχε εγκριθεί από τον Ε.Ο.Τ. η υπογραφή μίας προγραμματικής σύμβασης με την "Αναπτυξιακή Εταιρεία των Καλαρρυτιών" και επρόκειτο να αρχίσει η εκταμίευση των προβλεπόμενων πιστώσεων, με στόχο την ολοκλήρωση των έργων εντός του 1999. Η αντικατάσταση όμως του τότε Γενικού Γραμματέα και του τότε Υπουργού Τουρισμού, πάγωσε την όλη διαδικασία. Έκτοτε, παρά τις επανειλημμένες υποσχέσεις, δεν προχώρησε ο Ε.Ο.Τ. στην υπογραφή της συμβάσεως. Αυτό όμως δεν αφορά μόνο τον Ε.Ο.Τ. αλλά όλες τις ανάλογες επενδύσεις του Ε.Ο.Τ. με αποτέλεσμα να υπάρχει κίνδυνος ακόμα και απώλειας των κονδυλίων των διαφόρων "Πακέτων" της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που αφορούν τον Τουρισμό. Επειδή όμως "ο κόμπος έφτασε στο χτένι" όπως λέει ο λαός, θα αναγκαστεί ο Ε.Ο.Τ. να πάρει μια απόφαση για το τι θα χρηματοδοτήσει και με ποια μορφή. Ελπίζουμε ότι δεν θα παραλειφθούν οι Καλαρρυτίτες, αφού είχαν επιλεγεί όπως προαναφέραμε. Και εδώ θα φανεί ο πατριωτισμός όλων των συμπατριωτών, ιδιαίτερα αυτών που ηγούνται της Κοινότητας, του συνεταιρισμού, των συλλόγων κλπ, αφού βασικό ρόλο πλέον θα παίξει η ενημέρωση και πίεση των τοπικών παραγόντων (Νομάρχη, Βουλευτών κλπ). Δυστυχώς ορισμένοι συμπατριώτες απ' όλες τις πλευρές, χαρακτηρίζονται από μία παράδοση εσωστρέφειας, με αποτέλεσμα να προτιμούν να διαπληκτίζονται μεταξύ τους παρά να εργάζονται κατά προτεραιότητα μέσω του "Φορέα" και της Εταιρείας, για την ανάπτυξη του χωριού, ανεξάρτητα από τις θέσεις που υποστηρίζουν στις εσωτερικές αντιπαραθέσεις και στα προβλήματα των Καλαρρυτιών.

Αν επανενγκριθεί η παρέμβαση του Ε.Ο.Τ. στους Καλαρρυτίτες, τότε ο συντάκτης του σχολίου θα δει να εκταμιεύονται τα εκατομμύρια στα οποία αναφέρεται. Αν όχι, θα πρέπει να απαιτήσει από το Διοικητικό Συμβούλιο της Αναπτυξιακής Εταιρείας από αυτούς που μετέχουν στην προσπάθεια (συλλόγους, Κοινότητα κλπ) να προχωρήσουν στις εναλλακτικές λύσεις. Διότι αν ο συντάκτης του σχολίου πριν προβεί στην διατύπωση των προβληματισμών του, ρωτούσε κάποιον από τα μέλη των Διοικητικών Συμβουλίων των Συλλόγων (μεταξύ των οποίων και της Πίνδου) θα πληροφορούσαν ότι στην τελευταία συνάντηση του "Φορέα Ανάπτυξης", αποφασίστηκε παμψηφεί η χρηματοδότηση των έργων να γίνει από άλλες πηγές, καθώς και από εισφορές των συμπατριωτών, στην περίπτωση που αρνηθεί ο Ε.Ο.Τ. να τα εντάξει στα προγράμματά του. Όσον αφορά τις "απειλές με συνέπειες" για όσους θα στέκονταν εμπόδιο στη δημιουργία της εταιρείας τις οποίες αναφέρει ο συντάκτης του σχολίου, δηλώνουμε ότι εμείς τουλάχιστον δεν τις ακούσαμε, ούτε υπέπεσε στην αντίληψή μας κάτι τέτοιο. Όμως όλοι όσοι αποτελούν τον "Φορέα" καταδικάζουν επανειλημμένα στο παρελθόν όσους τυχόν υπέσκαπταν την όλη προσπάθεια ή κωλυσιεργούσαν, αφού όλοι πίστευαν (και πιστεύουν) ότι η προσπάθεια αυτή είναι μονόδρομος για την πραγματική ανάπτυξη και επιβίωση του χωριού (στη διάθεση όλων των κατά καιρούς πρακτικά των συνεδριάσεων του "Φορέα Ανάπτυξης").

Αγαπητοί συμπατριώτες θέλουμε να πιστεύουμε ότι ανάλογη με τη δικιά μας θα είναι η αντίδραση και των άλλων συλλόγων του χωριού, όσον αφορά το σχόλιο και ότι η σύνταξη της εφημερίδας σας από αβλεψία το φιλοξένησε στην στήλη επιστολών.

Ο Πρόεδρος
Σπύρος Φασούλας
Η Γενική Γραμματέας
Γεωργία Χωριανοπούλου

**ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
ΚΑΛΑΡΡΥΤΩΝ "Η ΠΙΝΔΟΣ"**

Αγαπητοί Συμπatriώτες,
Απαντώντας στην από 24.1.1998 επιστολή σας είμαστε υποχρεωμένοι να θέσουμε υπόψη σας τα παρακάτω:

1. Ότι όσα κείμενα ή σχόλια δημοσιεύονται στις στήλες της Εφημερίδας "ΚΑΛΑΡΡΥΤΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ" και δεν φέρουν την υπογραφή των συντακτών τους, απηχούν τις απόψεις και θέσεις του Διοικητικού Συμβουλίου του Συνδέσμου.

2. Θεωρούμε παντελώς ακατανόητο να απαντάτε σε σχόλιο του υπ' αριθ. 72 φύλλου της εφημερίδας μας στη στήλη "ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ" εννέα (9) συνολικά σειρών, με επιστολή 89 σειρών και τριών (3) δακτυλογραφημένων σελίδων!!! Κι αν βέβαια το κάνατε για ενημέρωση των συμπατριωτών μας, για πράγματα (βέβαια) που ασφαλώς γνωρίζουν, έχει καλώς, αν όμως το κάνατε γι' άλλους λόγους, είμαστε υποχρεωμένοι να σας πούμε, ότι ο χώρος της Εφημερίδας μας είναι πολύτιμος.

3. Οι υπαινιγμοί σας, ότι το σύντομο αυτό σχόλιο ειρωνεύεται θέσεις και απόψεις και δείχνει ότι επιχέρει για την τυχόν ματαίωση της επένδυσης του Ε.Ο.Τ. δεν αντέχουν σε κριτική, γιατί κινούνται στο χώρο της φαντασίας. Από πουθενά δεν προκύπτουν αιτιάσεις, σαν αυτές που αναφέρετε και μάλιστα σ' ένα σχόλιο προβληματισμού και αγωνίας, για τα θέματα του χωριού μας.

4. Κανένας δεν αμφισβήτησε το έργο και την προσφορά του Συλλόγου σας, όμως ο Πατριωτικός Συνδέσμος Καλαρρυτιών "Η ΠΙΝΔΟΣ" έχει σαν απαράβατη αρχή να ελέγχει και να στηλιτεύει αρρωστημένες καταστάσεις, συμπεριφορές και ενέργειες που στέκονται εμπόδιο στην πρόοδο του ιστορικού χωριού μας. Συγκεκριμένα δεν ήταν ποτέ δυνατόν να παραμεινουμε αμέτοχοι, όταν το Διοικητικό Συμβούλιο της Αναπτυξιακής Εταιρείας Καλαρρυτιών, το 1996, δεν συνεδρίασε καθόλου και όταν δημιουργήθηκε θέμα, τότε κλήθηκαν τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου και υπέγραψαν σε έξι (6) πρακτικά συνεδριάσεων, που δεν είχαν γίνει ποτέ. Αλλά το ίδιο έγινε και το 1997, καθώς αναγράφει στην παραίτησή του το μέλος του Δ.Σ. της Εταιρείας Δικηγόρος κ. Χαρίλαος Μακρής. Επί επτά μήνες συνεδρίασε μια και μόνη φορά, παρά τη ρητή πρόβλεψη του άρθρου 13 παρ. 6' του Καταστατικού, σύμφωνα με το οποίο το Δ.Σ. συνέρχεται τακτικά μία φορά το μήνα. Δεν υπήρχαν θέματα λοιπόν ή αφέθησαν στις καλές νδεις;

Όποιοι ή όποιοι δεν μπορούν να προσφέρουν, επειδή δεν ευκαιρούν ή τους απασχολούν άλλα προβλήματα είναι υποχρεωμένοι, να παραιτηθούν και να παραδώσουν τη σκυτάλη σ' εκείνους που μπορούν να φέρουν σε πέρας το δύσκολο και υπεύθυνο έργο τους.

Η ανάπτυξη του χωριού μας δεν μπορεί να κωλυσιεργείται για πολύ, ούτε ασφαλώς να περιμένουμε να πραγματοποιηθεί, όταν εμείς θα είμαστε κάτω από τα κυπαρίσσια ενός νεκροταφείου.

Ούτε ήταν ποτέ δυνατόν να παραβλέψουμε και να μην γράψουμε τον προβληματισμό μας και πάντοτε με αγαθή πρόθεση, για το θέμα του παγώματος της όλης διαδικασίας χρηματοδότησης της Αναπτυξιακής Εταιρείας Καλαρρυτιών μετά την αντικατάσταση του Υπουργού Τουρισμού και του Γενικού Γραμματέα.

Βέβαια δεν φέρετε εσείς την ευθύνη για το πάγωμα της διαδικασίας, ευθύνεται όμως γιατί δεν μας ειδοποιήσατε εγκαίρως όλους, Κοινότητα, Συλλόγους, Συνεταιρισμό και την Αναπτυξιακή Εταιρεία μας, για να αντιδράσουμε έστω και δυναμικά καταγγέλλοντας την ενέργεια αυτή σαν άδικη και παράνομη.

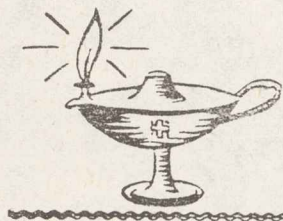
Αλλοίμονο αν όταν αλλάζουν οι υπεύθυνοι και μάλιστα του αυτού πολιτικού προσανατολισμού, αλλάζουν αυτομάτως και τα σχέδια των Υπηρεσιών τους. Αυτό είναι παντελώς ακατανόητο για μας.

5. Αν λοιπόν, αγαπητοί συμπατριώτες, μας κατηγορείτε για εσωστρέφεια ή τάση διαπληκτισμού, γιατί επιστημόναμε καλόπιστα την αναπαρά της Αναπτυξιακής Εταιρείας (σε 19 μήνες συνεδρίασε δύο φορές) ή γιατί τόσο δίκαια και παράνομα πάγωσε η διαδικασία με τον Ε.Ο.Τ., ή γιατί με έγγραφό μας ζητήσαμε να ασφαλοποιηθεί το υπόλοιπο του δρόμου προς Καλαρρυτίες και γι' αυτό μας επικρίνατε στην τελευταία συνεδρίαση του Φορέα, ή γιατί δεν λύθηκε ακόμη το θέμα απομάκρυνσης των σφαγείων από το κέντρο του χωριού, που χρονίζει, ή γιατί πήραμε θέση για τα σκουπίδια που πνίγουν το χωριό μας και την αλλοίωση του παραδοσιακού χρώματός του, τότε δεχόμαστε ευχαρίστως τον τίτλο.

6. Στην από 2.8.1994 επιστολή σας, μας τα γράφατε όλα ρόδινα (μακάρι να ήταν έτσι) και καταλήγατε με την επισήμανση ότι "Όλοι όσοι δεν θα δοθούν στο μέτρο που μπορούν για τη σύσταση της Αναπτυξιακής Εταιρείας Καλαρρυτιών, της μοναδικής αυτής ευκαιρίας για το χωριό μας, θα έχουν να λογοδοτήσουν στις επερχόμενες γενιές". Τώρα αν δικαιώθηκαν αγαπητοί συμπατριώτες οι ωραίες αυτές προσδοκίες σας, εσείς θα το κρίνετε.

Πάντως τελειώνοντας σας διαβεβαιώνουμε ειλικρινώς ότι τιμούμε το έργο σας για το χωριό μας και τον Άτυπο Φορέα και αναγνωρίζουμε την προσφορά σας, στην κοινή μας υπόθεση. Έχουμε όμως την απαίτηση να κάνετε κι εσείς το ίδιο τόσο για το έργο μας και την προσφορά μας όσο και για τις αγαθές μας προθέσεις μας.

Κι ασφαλώς δεν πρόκειται ποτέ να λογοδοτήσουν στις επερχόμενες γενιές εκείνοι που ταράσσουν τα νερά, αλλά εκείνοι που τ' αφήνουν και λιμνάζουν, εξυπηρετώντας, δυστυχώς, διάφορες σκοπιμότητες. ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΚΑΛΑΡΡΥΤΩΝ "Η ΠΙΝΔΟΣ"

ΛΑΔΙ
ΣΤΟ
ΛΥΧΝΑΡΙ

Οι πρόσφατοι κρίκοι της αλυσίδας αγάπης και τα καινούργια φτερά για το Σύνδεσμο και την εφημερίδα μας είναι:

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «Κ.Ν.»

—Έντεκα χιλιάδες (11.000 δρχ) ο κ. Απόστολος Τούντας Ιατρός, που ζει και εργάζεται στο Τορόντο του Καναδά.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Ο Πρόεδρος και τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου του Πατριωτικού Συμβουλίου Καλαρρυτιών "Η ΠΙΝΔΟΣ", θεωρούν υποχρέωση τους να ευχαριστήσουν θερμά την εξαιρετική συμπατριώτριά μας κ. ΠΕΡΣΕΦΩΝΗ ΛΩΛΑ-ΠΟΛΙΤΗ για τη νέα δωρεά της, προς το Συνδεσμό μας, €€ (150.000 δρχώνων), για τις ανάγκες του. Ελπίζουμε ότι η θεάρεστη αυτή πράξη της, θα εύρει και άλλους μιμητές.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ο εκλεκτός Συμπatriώτης μας κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΓΚΟΓΚΑΚΗΣ του Δημητρίου, υδραυλικός και η εξαιρετική νέα ΕΙΡΗΝΗ ΚΟΚΚΙΝΟΥ, φοιτήτρια, από το Μαζαράκι Ιωαννίνων.

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συνδέσμου μας συγχαίρει θερμά το φιλικό ζεύγος των μνηστευμένων και τους εύχεται καλά στέφανα.

ΘΑΝΑΤΟΙ

• Ο αείμνηστος ΜΟΥΣΑΦΙΡΗΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ του Αχιλλέα, στην κορυφή, Ηρακλής.
• Η αείμνηστη ΟΛΓΑ ΜΠΑΛΩΜΕΝΟΥ-ΚΟΝΤΟΣΙΩΖΙΟΥ στα Γιάννινα.
• Η αείμνηστη ΜΑΡΙΑ ΠΑΧΗ του Γεράσιμου, στα Γιάννινα και ενταφιάστηκε στους Καλαρυτίτες.

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συνδέσμου μας εκφράζει τη θαυμάσια λύπη και οδύνη του για το θάνατο των αγαπητών συμπατριωτών μας, συλλυπείται τους οικείους τους και τους συγγενείς τους και εύχεται όπως τώ χώμα που τους σκέπασε, να είναι ελαφρύ και η μνήμη τους αιώνια.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΕΚΚΛ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Το εκκλησιαστικό Συμβούλιο του Ιερού Ναού Αγίου Νικολάου Καλαρρυτιών ανακοινώνει ότι:

Η οικογένεια κ. Νικολάου Γκατζόγια κατέθεσε υπέρ του Ιερού Ναού το ποσό των Δέκα Χιλιάδων (10.000 δρχ) στη μνήμη της κ. Όλγας Μπαλωμένου-Κοντοσιώζιου.

ΕΝΑΣ ΘΕΡΜΟΣ ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Ο κ. ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΚΑΤΖΑΣΤΡΑΣ δεν είναι Καλαρρυτινός, αλλά περήφανος βλάχος από τη Βήσανη Πλωγώνιος και ζει και εργάζεται στη μακρινή Αυστραλία. Και από τη μακρινή αυτή χώρα μ' ένα θερμότερο γράμμα που μας έστειλε στις 6 Φεβρουαρίου 1998 εκφράζει το θαυμασμό και τη φιλία του προς το Σύνδεσμο μας και την εφημερίδα του,

αλλά και προς τους Καλαρρυτίτες το Συρράκο κι όλα τα βλαχοχώρια της Πίνδου.

Σε ευχαριστούμε για τα θερμά λόγια σου, αγαπητέ ΧΡΙΣΤΟ και σε διαβεβαιώνουμε ότι θα λάβουμε σοβαρά υπόψη τις προτάσεις σου για την εφημερίδα μας.

Είναι παρήγορο το γεγονός, ότι οι ξενιτεμένοι Έλληνες αδελφοί μας, όσο μακριά κι αν βρίσκονται,

όπως εσύ, δεν ξεχνούν την τιμημένη και δοξασμένη πατρίδα μας την Ελλάδα.

Σε συγχαίρουμε λοιπόν για τις απόψεις και τις θέσεις σου και σε περιμένουμε σύντομα στην Πατρίδα για να σε γνωρίσουμε από κοντά να σου εκφράσουμε τις θερμές μας ευχαριστίες και να σε ανακηρύξουμε επίτιμο μέλος του Συνδέσμου μας.

ΝΕΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΣΤΟ ΣΥΛΛΟΓΟ ΤΩΝ ΕΝ ΑΤΤΙΚΗ ΚΑΛΑΡΡΥΤΙΝΩΝ και στην ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΚΑΛΑΡΡΥΤΩΝ Α.Ε.

♦ Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου των εν Αττική Καλαρρυτινών, που προήλθε από τις αρχαιερείες που πραγματοποιήθηκαν στις 25 Ιανουαρίου 1998, έχει ως εξής:

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ο κ. Σπύρος Φασούλας
ΑΝΤΙΠΡΟΣ: ο κ. Απόστολος Βογιάρης
ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: η κ. Γεωργία Βούλγαρη-Χωριανοπούλου

ΤΑΜΙΑΣ: η κ. Ελένη Ζαφειρίου και η κ. Βασιλική Σκούλα.

♦ Το νέο Διοικητικό Συμβούλιο της Αναπτυξιακής Εταιρείας Καλαρρυτιών Α.Ε. που διαμορφώθηκε κατά τις συνεδριάσεις της 22ας Ιανουαρίου και της 17ης

Φεβρουαρίου 1998 και μετά τις παρατήσεις των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου της ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΑΝΤΖΑΒΙΝΗ και ΧΑΡΙΑΛΑΟΥ ΜΑΚΡΗ, έχει ως εξής:

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΚΑΙ Δ/ΝΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ: Ο κ. Απόστολος Γκατζόγιας του Παύλου ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο κ. Κων/νος Τσιμπίκης του Ιωάννου

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Ο κ. Νικόλαος Γκατζόγιας του Μιχαήλ

ΜΕΛΟΣ: Ο κ. Χρήστης Κουταρέλας του Γεωργίου

ΜΕΛΟΣ: Ο κ. Ναπολέων Ζάγκλας του Κων/νου.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΜΑΣ

♦ Στις 11-1-1998 πραγματοποιήθηκε η Γενική Συνέλευση των μελών του Συνδέσμου μας με τα παρακάτω θέματα:

1. Απολογισμός Διοικητικού Συμβουλίου για το έτος 1997 και
2. Προβλήματα, προτάσεις και θέσεις για τους Καλαρρυτίτες.
Η Γενική Συνέλευση που διαρκήθηκε για τη μαζικότητά της, συζητήσε μέσα σε πνεύμα ενότητας και συμπνοίας τα προβλήματα του Συνδέσμου και του ιστορικού χωριού μας και ανέκρινε, ομόφωνα, απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του Συνδέσμου, βάσει της οποίας η αίθουσα εκδηλώσεων επί της οδού Λαμπροφτιάδ 3 στα Ιωάννινα ονομάστηκε "ΑΙΘΟΥΣΑ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΜΠΑΡΓΙΑΝΝΗ", για να τιμηθεί η μνήμη του αξεχάστου και αείμνηστου Θεόδωρου Μπαργιάννη. Συγκίνηση επικράτησε στους συμπατριώτες μας, όταν ο Πρόεδρος του Συνδέσμου μας αποκάλυψε σχετική μεταλλική πλάκα.

Μετά τη Γεν. Συνέλευση, πραγματοποιήθηκε μέσα σε ατμόσφαιρα ενθουσιασμού και χαράς και η κοπή της προτοχρονιάτικης πίτας του Συνδέσμου.

11-1-1998: Ο Πρόεδρος του Συνδέσμου μιλώντας στη Γενική Συνέλευση παρουσία μελών του Δ.Σ. κατά την τελετή κοπής της πίτας.

♦ Το απόγευμα της ίδιας ημέρας πραγματοποιήθηκε η κοπή της πίτας για τα παιδιά των χορευτικών μας τμημάτων. Το τυχερό νόμισμα βρήκε η χορεύτρια του Ομίλου μας κ. Γεωργία Χαρά, καλλονήτριά.

11-1-98 Η χορεύτρια ΧΑΡΑ ΓΕΩΡΓΑΚΗ κρατώντας το τυχερό νόμισμα παρουσία του Προέδρου του Συνδέσμου κ. Κ. Μπαργιάννη της Αντιπρόδρου κ. Μαργαρίτης και του χοροδιδασκάλου κ. Ευαγγέλου Γούσια.

♦ Στις 25-1-1998 πραγματοποιήθηκε, μετά τη θεία λειτουργία στον Ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου, η κοπή της πίτας για τους συμπατριώτες μας που μένουν στους Καλαρρυτίτες. Την όμορφη και σεινήνη τελετή που πραγματοποιήθηκε στην πλατεία του χωριού μας τίμησαν με την παρουσία τους ο Ιερέας του χωριού μας Αιδεομύστατος Βασίλειος Τάτσης, ο Πρόεδρος της Κοινότητας κ. Νικόλαος Γκατζόγιας, ο Αντιπρόεδρος κ. Ναπολέων Ζάγκλας, ο Πρόεδρος του Αγροτικού Συνεταιρισμού κ. Δημήτριος Μαντζαβίνης, αρκετοί συμπατριώτες μας από τα Γιάννινα, την Άρτα και τη Θεσπρωτία καθώς και Ομάδα Ορειβατών από τη Χαλκίδα. Την προτοχρονιάτικη πίτα ττου Συνδέσμου μας, ειλόγησε με ειδική ευχή ο Αιδεομύστατος Βασίλειος Τάτσης και έκοψε ο Πρόεδρος του Συνδέσμου μας κ. Κων/νος Μπαργιάννης.

25-1-1998: Κοπή της προτοχρονιάτικης πίτας στην ιστορική πλατεία των Καλαρρυτιών.

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

✓ Δεν μνησικαούμε ασφαλώς που ασφαλτοστρώθηκε ο αυτοκινητόδρομος προς το γειτονικό μας Συρράκο. Χωριό της περιοχής μας είναι κι αυτό και μάλιστα ιστορικό. Είμαστε όμως υποχρεωμένοι να πούμε με θάρρος και παρηγορία προς κάθε κατεύθυνση, ότι ο κόμπος έφτασε πια στο χτένι, με το θέμα της ασφαλτοστρώσης του δρόμου και προς Καλαρρύτες. Ακούμε ότι συντάσσονται μελέτες και μελέτες δεν βλέπουμε, αφού καμιά ακόμη δεν τέθηκε σε εφαρμογή, ενώ οι συμπατριώτες μας και οι ξένοι, που ανεβαίνουν στο χωριό μας, ταλαιπωρούνται στα έξι (6) χιλιόμετρα του χωματόδρομου, ειδικά τις ημέρες της κακοκαιρίας. Ήλθε πλέον ο καιρός να τελειώσει επιτέλους το πολύχρονο δράμα των Καλαρρυτινών και οι αρμόδιες Αρχές της Πολιτείας να κάνουν το χρέος τους προς το ιστορικό χωριό μας. "Όχι το ένα καλό παιδί και τ' άλλο..."

✓ Χωριανοί μας, μας πληροφορούν, ότι οι δεξαμενές υδρεύσεως του χωριού μας, έχουν καιρό να καθαριστούν και ασφαλώς αυτό μπορεί να αποβεί εις βάρος της υγείας των κατοίκων του. Αποτελεί χρέος της Κοινοτικής Αρχής να προβεί στον άμεσο καθαρισμό των δεξαμενών, ενόψει και του θέρους που θα έρθει.

✓ Ο δρόμος που οδηγεί από τον ιερό Ναό Αγίου Νικολάου του χωριού μας, στο νεκροταφείο της Αγίας Τριάδος στενεύει αρκετά σ' ένα σημείο, λόγω πεσμένου τοίχου. Αποτέλεσμα του γεγονότος αυτού, είναι να παρεμποδίζεται, αρκετά, η

μεταφορά των νεκρών στο νεκροταφείο. Βέβαια οι πεσμένοι τοίχοι στους δρόμους του χωριού μας είναι συνηθισμένο φαινόμενο και αυτό είναι ένα σοβαρό θέμα που πρέπει να αντιμετωπιστεί από την Κοινοτική Αρχή, πρώτα με την πειθώ, προς τους αρμόδιους ιδιοκτήτες και μετά με την εφαρμογή των νόμων.

✓ Τη δεύτερη Κυριακή των Απώνων (1.3.1998) αναβίωσαν μετά από πολλά χρόνια τα παραδοσιακά αποκριάτικα έθιμα και στο χωριό μας. Είμαστε υποχρεωμένοι, να συγχαρούμε τους οργανωτές και να τους ευχιστούμε, να τα συνεχίσουν και του χρόνου.

✓ Σε σταύλο του Αυγεία (Μυθικός βασιλιάς, που δεν καθάριζε ποτέ τους σταύλους του) έχει μετατραπεί η όμορφη και γραφική βρύση Τζιάμναινα, που αποτελεί τόπο αναψυχής, ηρεμίας και ξεκούρασης, για πολλούς χωριανούς μας και ξένους. Η υπόθεση, βέβαια, της καθαριότητας και της καλής εμφάνισης του χωριού μας δεν είναι μόνο υποχρέωση της Κοινοτικής Αρχής, αλλά είναι και καθήκον όλων μας και καθενός μας χωριστά. Στη συγκεκριμένη, όμως περίπτωση της Τζιάμναινας, η Κοινοτική Αρχή πρέπει να κινηθεί γρήγορα, αφού το καλοκαίρι πλησιάζει.

✓ Έχουμε τη γνώμη, ότι ο τόπος που επελέγη για απόρριψη των σκουπιδιών, μετά την αποκομιδή τους από το χωριό μας, δεν ήταν ο πλέον κατάλληλος, αφού βρίσκεται στην είσοδο περίπου του χωριού μας και δίπλα από το δρόμο που έρχεται από τα Γιάννινα. Κι αν βέβαια κάγονταν από καιρόν εις καιρόν τα σκουπίδια, δεν θα υπήρχε σοβαρό πρόβλημα. Σήμερα όμως το πρόβλημα υπάρχει και μάλιστα σοβαρό, τόσο για την εμφάνιση του χωριού μας όσο και για τη ρύπανση του περιβάλλοντος στην περιοχή αυτή, που βρίσκεται λίγο πιο κάτω από τον Άγιο Χριστόφορο. Αν βέβαια μείνει εκεί η χωματερή των σκουπιδιών, θα πρέπει να περιφραχθεί και να ληφθούν όλα τα αναγκαία μέτρα για την προστασία του περιβάλλοντος της περιοχής.

✓ Με έκπληξη διαβάσαμε στην εφημερίδα "Καλαρύτες" (75ο φύλλο) που εκδίδεται στη Λάρισα ότι σε έκτακτη γενική συνέλευση της 30.11.97 αποφασίστηκε από τα μέλη του Πανθεσσαλικού Συλλόγου Καλαρρυτινών να προχωρήσουν "σε δυναμικές αντιδράσεις με απρόβλεπτο αποτέλεσμα" εάν δεν αποκατασταθεί η "παράνομη πράξη" όπως χαρακτηρίζουν την κατασκευή περιφράξης από τον συγχωριανό μας Χριστόφορο Δογορίτη στο οικόπεδό του στην Πλάκα. Το ύψος του δημοσιεύματος και της αποφάσεως της έκτακτης συνέλευσης, οι

συκοφαντικοί χαρακτηρισμοί περί "παράνομων ενεργειών τύπου Δογορίτη" και οι απειλές που εκτοξεύονται μας προξένησαν αληθινή εντύπωση αφού μάλιστα η υπόθεση αυτή έχει αχθεί ενώπιον της Δικαιοσύνης και ήδη από τις 20.11.97 είχε εκδοθεί Εισαγγελική απόφαση, η οποία δικαιώνει το συγχωριανό μας και απορρίπτει την αίτηση για ασφαλιστικά μέτρα που άσκησε η Κοινότητα, μετά μάλιστα από επιτόπια αντοπία του αρμόδιου Εισαγγελέα. Η άποψή μας είναι ότι τέτοιες αποφάσεις και δημοσιεύματα, εάν δεν είναι σκόπιμα και κατευθυνόμενα εκ του πονηρού (ο νοών νοείτω), δυναμιτίζουν την κοινωνική ηρεμία και γαλήνη του χωριού. Άλλωστε γι' αυτό υπάρχουν τα Δικαστήρια και οι Δικαστές, την κρίση και το έργο των οποίων κανένας δεν μπορεί να υποκαταστήσει. Ας λείπουν λοιπόν οι απειλές και οι δυναμικές αντιδράσεις και ας είναι όλοι πιο προσεκτικοί πριν εκτοξεύσουν ύβρεις ή κάνουν ενέργειες και πράξεις, που μπορεί να τους εκθέσουν ανεπανόρθωτα.

✓ Η ανάπλαση και αποκατάσταση των φθαρμένων γκαλντεριμών του χωριού μας ανετέθη από το Κοινοτικό Συμβούλιο Καλαρρυτινών σε γνωστούς συμπατριώτες μας εργολάβους παρόμοιων έργων, που διακρίθηκαν για την επιμελημένη εργασία τους, σε ανάλογα έργα σε χωριά του Ζαγορίου.

Ελπίζουμε ότι η ανακατασκευή των κατεστραμμένων γκαλντεριμών θα πραγματοποιηθεί σύμφωνα με τα πρότυπα των παλαιών και χωρίς να επιδιωχθεί διαπλάτυνση των δρόμων, που ίσως να υποκρύπτει πονηρούς σκοπούς.

Ο ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΚΑΙ ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΣ ΜΑΣ ΟΜΙΛΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΡΕΛΑΣΗ ΤΗΣ 21ης ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1998

Ο Λαογραφικός και Χορευτικός Όμιλος του Συνδέσμου μας, τιμώντας την 85η επέτειο απελευθέρωσης των Ιωαννίνων από τον τουρκικό ζυγό στις 21 Φεβρουαρίου 1913, πραγματοποίησε την 21η Φεβρουαρίου 1998 παρέ-

λαση ενώπιον του Προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας και των λοιπών επισήμων στην κεντρική πλατεία των Ιωαννίνων. Οι 150 και πλέον νέοι και νέες του Χορευτικού μας Ομίλου εντυπωσίασαν στους επισήμους

και το Γιαννιώτικο κοινό, που παρακολουθούσε την παρέλαση τόσο με το λεβέντικο παράστημά τους όσο και με τις ωραιότερες παραδοσιακές στολές τους και χειροκροτήθηκαν θερμά.

Η σημαία και το λάβαρο του Πατριωτικού Συνδέσμου Ιωαννίνων Καλαρρυτινών "Η ΠΙΝΔΟΣ" παρελαύνουν προ των Επισήμων την 21η Φεβρουαρίου 1998